

oecumenisch leven is zondig, dat strekt om het nationale karakter te vernietigen. Juist dat oecumenische werd in Babels torenbouw gezocht. Niet het oecumenische, maar het nationale leven doet de bezielende krachten van het menschelijke leven opkomen, is hefboom voor de edelste deugden van heldenmoed, zelfverloochening, broedertrouw enz. Daarom zal dan ook in de eeuwige heerlijkheid dat nationale leven wel degelijk blijven bestaan. De ἔθνη met hunne βασιλείαι blijven. Daar zal een lied gezongen worden door alle geslachten, talen, tongen en natiën. Het is dus een organisch bestaand leven.

Doch het zal natuurlijk niet eene indeeling zijn als nu bestaat. Door de zonde (oorlogen, veroveringen enz.) zijn de grondtypen dooreengehaald en vermengd. Dat zal veranderen. De grondtypen zullen weer te voorschijn komen en tot volle ontplooiing geraken. En dan zal Israël daaronder zijn eigene, bijzondere, onderscheiden existentie hebben, hetgeen duidelijk in Openb. 22 wordt aangegeven. De Joden hadden eenmaal eene eigen positie; de Christus was uit de Joden; welnu, ook in de eeuwige heerlijkheid zullen zij een eigen plaats hebben om op de hun opgelegde wijze God eeuwig te loven en te prijzen.

Zoo komt het einde der Openbaring overeen met het begin van Genesis. Daar heet het: „Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis. En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij ze.”

Daar wordt verder de bestemming van dien mensch geteekend. Gods bestel met den mensch.

Die bestelling Gods wordt door de zonde gebroken. Maar Gods wil gaat toch door. Dat moet in het eind blijken.

Welnu: aan het einde, in de eeuwige heerlijkheid staat daar de menscheit toch als één organisch geheel, hebbende heerschappij, dragende haar profetisch en priesterlijk en koninklijk karakter.

En nu is het goed. Daar wordt volkomen gezien, wat onze Confessie zegt: „Wij gelooven, dat de Vader door zijn Woord, dat is door zijnen Zoon, den hemel, de aarde en alle schepselen uit niet heeft geschapen, als het Hem heeft goed gedacht, een iegelijk schepsel zijn wezen, gestalte en gedaante, en verscheidene ambten gevende, om Zijnen Schepper te dienen. Dat Hij ze ook nu alle onderhoudt en regeert naar zijne eeuwige voorzienigheid en door zijne oneindelijke kracht, om den mensch te dienen, ten einde „dat de mensch zijnen God diene.” (Art. 12.)